

Què!

Narratives
96

© Miquel de Palol 2017

M.C. Escher's «Belvedere» © 2017
The M.C. Escher Company - The Netherlands.
All rights reserved, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Angle Editorial
Muntaner, 200, àtic 8a / 08036 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: novembre de 2017
ISBN: 978-84-15307-99-0
DL B 24455-2017
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic,
ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Què!

Estampes d'un dependent filòsof

Miquel de Palol

I

En fi, vet-ho aquí, el moment en què se n'ha anat l'últim camàlic i et quedes sol no hi ha excusa per no afrontar la incomoditat de les decisions del tot i fins al final. Contemplar les caixes i els embalums i decidir què desembales primer: una profunda filosofia de vida: què és imprescindible, què n'és més que una altra cosa, per què les categories d'allò que és imprescindible. Val més deixar-ho córrer.

Val més no moure's. Obri la caixa que obri, no tan sols resultarà que conté coses que ara mateix no em calen, sinó que m'obligarà a buscar-ne d'altres sense les quals no tenen utilitat les d'aquesta. Si aquí hi ha els plats, posem per cas, hauré de buscar els coberts, i quantes caixes hauré d'obrir per trobar-los, i si entremig el que trobi dins d'aquestes caixes... quina mandra, val més no pensar-hi. Si hi ha mitja enciclopèdia, corrents a buscar l'altra meitat. Tot i que ben pensat, per què cony no l'he fotut a les escombraries, ara que la puc consultar a la xarxa (és clar que això es podria dir de tantes coses...). Una bona manera d'encarar la qüestió seria imaginar quines caixes puc deixar per obrir per sempre, cosa que no vol dir que tant se val que ja les hagués llençat en lloc de carretar-les.

De tot plegat se'n dedueix que totes les caixes són iguals i que ajornar la presa de decisions és la garantia d'equivocar-se. I que no ajornar-la també, de manera que el millor que podia fer era oblidar-me de les caixes i buscar un baret o un restaurant no gaire car per dinar i començar a fer-me amb el barri, que pel que he vist és més merdós i ple d'imbècils que el d'abans. Si era això el que més convenia en aquell moment, o valia més avançar en la penosa gestió dels inajornables, que ho són per principis però mai en la pràctica. L'ansietat resolutiva se'm va reconcentrar en un terrible desgavell de ventre, i vaig haver de córrer a estrenar el vàter de la casa; a estrenar la meva relació amb el vàter, és clar, no el vàter en si, que fa pinta de tenir l'edat de la casa, o sigui força més anys que jo. Algú va dir que si la matèria urinària es diposita com a marca de pertinença, per extensió la fecal ha de marcar la possessió amb molt més pes, literalment. Mentre m'hi aplicava vaig pensar que si aquesta variant no ha estat explotada per antropòlegs, iconòlegs i costumistes deu ser perquè la seva incerta relació amb la voluntat en primera instància li resta valor emblemàtic.

Un cop això aclarit, tot i que no gaire més tranquil, vaig fer una primera prospecció pels verals, i em costava d'imaginar-m'hi passant-hi anys. L'aire era fred, les vistes desagradables, la gent lletja, malagradosa, brutejant, tarada, i quan es feien els simpàtics encara pitjor; la intenció de no tornar a posar mai més els peus en aquell antre de salses de pot i rescalfats se'm barrejava amb la fatalitat de no tenir més remei que fer-ho. Què, sinó, haver de caminar cada dia? A més que on es pot dinar avui en aquesta merda de país que no et donin gasòfies i refregits de recongelats? Fugir per descobrir que qualsevol altra cosa és millor que la que tens més a

l'abast? Vana pretensió: és insensat desitjar més d'una vida, perquè la següent encara serà pitjor que aquesta.

Entre les poques ganes que tenia de tornar a la brega i el que trigaven aquells inútils a dignar-se a cobrar, em vaig submergir en el penediment. Calia canviar de pis? Sí, per més que ara senti que m'he equivocat. M'he equivocat no en la decisió, sinó en el resultat (o sigui que tant hi fot). El pis nou és el més merdós que es pugui imaginar. Quin ferotge fill de puta va establir les lleis de buscar pis?

Per tenir el que vols, pagaràs molt més del que havies previst
+ Si pretens pagar una mica menys, tindràs molt menys

Pel que paguis, tindràs el pitjor pis relació preu/qualitat possible

Vaig tornar a casa (quedava tan masoca dir-ne així que m'agradava i tot), i l'estat de la qüestió no havia variat. Per què ho hauria hagut de fer, si no feia ni un dia que hi era i ja em semblava que hi hagués estat vivint deu anys? L'aire es podreix tan aviat quan no es ventila que ja em venien ganes de tornar a canviar de pis. Després d'haver estat a punt de quedar bloquejat per sempre per la impossibilitat racional d'obrir una caixa en lloc d'una altra, a la primera que vaig obrir dolorosament abandonat a la necessitat d'actuar per un impostat rampell casual hi havia draps de cuina, carmanyoles buides (alguna no gaire neta) i obridors diversos d'ampolles i llaunes, i m'ho vaig quedar mirant amb odi profund, tan esgotat de la decisió d'haver obert aquella caixa i no qualsevol altra que em sentia incapaç de prendre'n cap més.

Quan va sonar el timbre de la porta, es va obrir un univers inesperat de possibilitats. Com que no sabia ningú que jo era allí, i per tant en cap horitzó d'opcions era possible que un

conegut o coneguda m'hi vingués a veure, calia imaginar altres mecàniques que se m'escapaven del tot i amb un regust burleta emprenyador. Un ressort local, potser, però de quina mena? Un oblit calculat per espiar-me. Una exigència inimaginable. Un costum local, un ritual. Alguna cosa que m'he descuidat de pagar, que no m'he fixat que havia de fer-ho, i que em desequilibrarà els càlculs del mes, ja prou sodomitzats, només em faltava aquesta. Soc al lloc inadequat en el moment inadequat, i la resta del món busca reajustar-se.

Vaig obrir la porta amb la ment en blanc (l'excés d'expectatives, cadascuna més execrable que l'anterior, havia tingut la virtut de buidar-me-la com un emètic). Era un tipus de la meva edat, o ves a saber (perquè amb aquestes coses, en cas de dubte els que em semblen més joves és perquè els trobo idiotes, i els que em semblen més vells és perquè els trobo moribunds), de la meva estatura i amb una cara estranya, aerodinàmica, esmolada d'ossos, i contradictòriament rodó i deixat de cos, i amb un somriure bel·ligerant, fora de lloc.

—Hola, benvingut —no sé si va anar així exactament, però merdosament tòpic ho vaig trobar i més merdosament tòpic ho recordo—. He sentit el trasllat, potser és mal moment, deus tenir molta feina instal·lant-te, però com que sé de què va... soc el veí, si necessites res només has de demanar-ho, t'ajudaré en el que calgui.

Jo li anava fent que sí, i a mesura que li imitava el somriure i aquella mena d'aire baix de sostre i cumbaià m'hi anava trobant tan imbècil com ell. A mitja perorata l'odiava tant que em preguntava furiosament com és que no li fotia d'hòsties; a més, a mesura que avançava la bavositat del discurs també avançava ell, i li sentia una pesta d'alcohol i tabac tan ofensiva que només per això li hauria d'haver potejat la freixura.

Sense que res hi portés, es va embrancar en el prolix relat de l'inquilí anterior del meu pis i la seva mort enigmàtica, per causes naturals segons l'autòpsia i la instrucció judicial, mal que ell no ho tenia tan clar; el somriure li anava i venia independent del que deia; no és que m'avisés de res en concret, ni li semblava que jo corria perill (perill de què?), tan sols esperava que no fos supersticiós, perquè a la casa, més en concret al replà, hi ha hagut els últims trenta anys una concatenació d'enigmes luctuosos no resolts que donarien per una història de terror sobrenatural, i en aquest punt no m'hauria d'haver contingut, t'ho agraeixo, però no som en una història de terror sobrenatural. L'hauria d'haver interromput perquè no es pensés que soc tan animal com semblo, perquè que el que em sembla ell a mi no tingui la més punyetera rellevància queda com a mínim ofensiu. La salvació s'allunyava a cada silenci meu, i em vaig haver de trobar sol de cop, amb la desagradable idea que haver estat massa brusc (o ni massa ni poc, tan sols de manera inoportuna) em deixava en deute amb aquell imbècil, i que vist des de fora devia ser més còmic que tràgic (de transferències mútues entre comèdia i tragèdia n'he de parlar expressament).

Em va dir que es diu Martí, Martí Pelegós, i no sé per què cony no li vaig dir, me la sua com te dius, i com que quan no li vaig dir com me dic jo hauria d'haver entès la meua nul·la disposició a perdre el temps amb ell i no va ser així en absolut, me'l vaig haver de treure de sobre de mala manera i em vaig posar a obrir caixes amb esperit de crupier, sense esperança de guanyar-hi res, tan sols confiant en la capacitat de fer-me alguna trampa eficaç jo mateix, una que m'alleugerís d'alguna càrrega.

De quina? Vaig provar d'asserenar-me, però era incapaç

d'escapar del nus si del trasbals del canvi se'n desprèn una reordenació de la vida que es convertirà en oportunitat, i per tant en una cosa positiva, o en desordre i pèrdua, o sigui en desastre. Les adrenalines no estan tan clares com quan tenia vint anys. Allí era fàcil deixar-se guiar pel cos, que encara no havia desaprès el sentit correcte dels seus signes. Però havia estat així en el passat feliç, o ara m'ho sembla?

Em va sonar el mòbil. Era la Carlota, i després de tres dies d'inòpia total, vaig haver de contestar. Vam entrar en aquell terreny relliscós en què acabes no sabent si et volen ajudar o es tracta de ficar el nas on no et demanen, d'interferir, de controlar, aquestes coses que agraden tant als qui els dones la punta del dit i se't queden tot el braç, tot sigui dit sense ànim de transcendència metafòrica.

Sense marge de maniobra, i sense que tot plegat digui gaire a favor de la meva intel·ligència me la vaig trobar a casa, i entre ella i les caixes el dilema era prou galdós (en favor de les caixes cal dir que tenen la delicadesa de no opinar ni maldar per imposar-se).

—Noi, no sé què dir-t'hi d'aquesta manera de fer les coses. Potser quan sàpigues què vols podrem fer plans sense sorpreses i malentesos. No agrada a ningú quedar amb un pam de nassos a cada pas, i tampoc passar per policia o per qui sap què que no tinc cap disposició de ser.

Era urgent distreure-la de discursos recurrents que evolucionen en espiral sense solució lògica. Discurs de la Carlota i lògica fan un oxímoron, i mantenir-lo sense esquerdes ni prendre-hi mal té el seu mèrit.

Amb prou feines tenia muntat el llit, i de llençols res de res, així que li vaig haver de fotre un polvo en unes condicions que si ho hagués vist des de fora deuria semblar tea-

tre experimental. Experimental de fa uns anys, perquè ja comença a ser revolucionària una escenografia polida i ordenada. Amb la roba penjada entre caixes i un skyline tortuós (i espero que efímer) al voltant del jaç, o sigui del somier i el matalàs, tot provisional va donar a la cosa un aire irrepetible no exempt de gràcia.

Cap al final, el veí va posar música a tot taco, i com que amb tan poc temps no en coneixia els usos domèstics, era inevitable deduir que els sospirs sexuals de la Carlota l'havien molestat. Se'm va barrejar amb el problema del xuclador de pedres d'aquella novel·la francesa, que resol com estar segur de xuclar-les totes setze no posant-ne quatre a cada butxaca de l'abric i els pantalons, sinó cinc a cada butxaca dels pantalons, sis a una butxaca de l'abric i cap a l'altra, i a partir d'aquí rotar d'una en una sense que a l'última butxaca n'hi hagi més d'una, i aleshores estar-ne xuclant una altra, però aleshores se li plantejava una insalvable qüestió de simetria estètica.

Si no aconseguies que no adquireixi un protagonisme indesitjable, la necessitat de quadrar una figura mental pot paraitzar una existència, i vaig tenir l'epifania que el desequilibri entre optimització d'ús i equilibri era el mateix que m'impedia escorre'm, coincidint amb un moment determinant d'aquella música l'audició de la qual tan grollerament se'ns imposava, o se m'imposava, perquè la Carlota no en feia cap comentari ni emetia el més mínim senyal indicador que l'afectés, cosa que em va obligar a considerar que, al marge si la música la molestava, si tan sols aquella brutal intrusió sonora tenia alguna presència determinant en els seus pensaments, ella no podia quedar al marge de l'estratègia, perquè si anava sexualment per un altre cantó tot se n'aniria en orris, i quan dic per un altre cantó no em refereixo a orgas-

mes, perquè (és una de les mil causes de la meua desgràcia) en aquest terreny les dones són encara més complicades del que sense haver-se aturat a pensar si no confonen complicació amb estupidesa a elles mateixes els agrada refregar als homes (en particular als qui se les tiren), sinó a qualsevol mena d'acord (l'orgasme tampoc descartat, tot i que no fos obligat) que contrarestés aquella agressió encara més desconsiderada per l'horterada escollida per empudegar el sexe amb la meua nòvia que pel fet en si.

Per culpa d'això (culpa, sí, no seria exacte dir-ne de cap altra manera, ni tan sols seria just) vam acabar de qualsevol manera —i si a mi m'ho va semblar, atesos els antecedents vol dir que la cosa encara devia haver estat pitjor—, i em sentia tan culpable que no sabia per on començar a excusar-me.

—Ho sento, no sé ni si trobaré les tovalloles.

—Els del trasllat no t'han assenyalat una part amb les coses d'ús imprescindible més immediat? Tovalloles, raspall de dents, calçotets, no ho sé, aquestes coses... Solen fer-ho. O és que has contractat una companyia matada? —mira que ni amb la polla encara a dins podia deixar de ser una toca-pilotes, però qui és capaç de discutir quan encara no pot ni respirar—. Ja sé que ets animal de costums, en fi, més animal que costums...

—Heeee, quina gràcia...

—...si vols pots venir a dormir a casa aquesta nit, i demà també, fins que tinguis això una mica habitable. O fins quan vulguis, ja ho saps, t'ho he dit més d'una vegada.

La meua àvia deia, qui tingui més seny que el tregui, i no és el tòpic d'atribuir a l'àvia qualsevol collonada pretesament ancestral que se'ns acut, és que de debò vaig tenir una àvia, punyetera i malagradosa d'altra banda, que deia aquestes co-

ses, així que què havíem de fer, tornar a discutir? Vam fer de més i de menys amb kleenex i aigua pura i cristallina, perquè amb la Carlota s'havien acabat els temps de trobar romàntic anar pel món amb la lleterada seca a sobre, i a més em preocupava si el veí parava la música i ens venia a dir qualsevol cosa, o fins i tot que vingués sense parar la música.

Va ser com si l'hagués cridat mentalment. La música va parar, i producte d'una implacable relació causa-efecte, van trucar a la porta. La Carlota estava en pilotes fumant asseguda sobre les caixes de més a prop del balcó acabat d'entreobrir; va agafar la roba feta un manyoc i es va tancar a l'habitació del costat. I jo em vaig posar les calces i el jersei.

—Perdona una altra vegada, abans em vaig descuidar de dir-te que m'havia semblat veure't dinant al bar d'en Romulani —va dir el veí.

—Ah sí? No ho sé, no en sé el nom.

No sabia com sortir d'aquest estat vagotònic, o sí que ho sabia, però em feia una barreja de mandra i angúnia. El tio venia amb la cigarreta a la mà, i amb la concreció i la insistència de la mirada vaig intentar fer-li saber que no m'agradava, que no el deixava entrar així a empudegar-me la casa, sense èxit. Va aparèixer la Carlota vestida i ben recomposta com si res no hagués passat, i d'una banda vaig pensar, per sort, però per una altra... potser en pilotes hauria fet fora el plasta indesitjable. Vaig descartar la idea. Qui sap de què seria capaç amb l'encarnació de la gran fembra; la Carlota està massa bona per fer experiments. Els vaig presentar, i ella va estar indiferent i amable, tot al revés que aquell sòmines, que va fotre una cara tan bavosa, tan tensa i merdosa, tan enganxosa que ella em va mirar com dient, en fi, noi, vejam si hi fots alguna cosa, que encara me'l trobaré a sobre aquest ca-

gós, encara me la trobaré a dins, però per equilibrar forces en dissonància cal una acció radical i no llastada per sentiments depressius, i jo no en tenia cap disposició.

—Et diré un lloc molt millor i més barat, i a més són simpàtics.

Va posar a caldo els del restaurant on jo havia anat, i la Carlota no parava de somriure i m'anava mirant com qui diu, quant de temps haurem de suportar aquest pallisses?, però com que és el teu veí és cosa teva jo no m'hi he de ficar per res. El veí em deia pel meu nom i jo pensava, d'on l'has tret, si no te l'he dit? Què has fet aquesta estona, has baixat a preguntar-l'hi a la portera? La xerrera d'aquest tio em produeix una barreja de fàstic, impaciència, mal de cap i mala llet de mal resoldre sense perdre les maneres. Me'l mirava, blanc, tou, bavós, amb pinta d'agafar-lo fort pel braç i sortir-li per les orelles la lleterada a baixa pressió (però saturada d'alcohol), amb desmai de llufa com la crema del xuixo mossegat massa fort, li fotria d'hòsties fins que se'm pelessin els punys.

Passant de mi l'un i l'altre se'n van anar quan van voler. Això em va deixar emprenyat amb mi mateix, amb la indesempallegable sensació que per més que fugís no seria mai l'amo de la meva vida, que per ser-ho n'hauria de fer una de grossa. Quedar-se sol va ser encara pitjor, perquè el que arribes a ser capaç de posar damunt del silenci per no sentir-lo és en si una disfressa, i no pots disfressar-la.

Provocativament em contemplaven amuntegades com una formació cristal·logràfica o com una pedrera en plena explotació les caixes, com si es burlessin de la inutilitat d'ajornar l'acte inevitable d'obrir-les. Tot i que una mirada atenta (torna'ls la seva impertinència!, clamava una veu interior) revelava que no totes les caixes eren iguals. Amb una mica

d'atenció es distingien aquelles que ja venien de l'anterior trasllat sense haver estat obertes, Aquelles Que Havien Arribat Intactes a la Casa Anterior Directament Procedents de Cals Pares (ves a saber contenint quins horrors de la remota infantesa, quina indesitjable rememoració de tortures), Aquelles Que Haurien de Contenir Allò Que Jo Espero, Però un Cop Obertes No Ho Contenen, i entre aquestes dues menes, les que Contenen Collonades Inútils i Fins i Tot Execrables, i les que Contenen Coses Encara Més Interessants Que Res D'allò Que Ara Mateix soc Capaç d'Imaginar, i entre aquestes últimes encara dues menes més: les que Contenen Coses Que en Elles Mateixes Culminen un Camí i Són Per Tant el Final d'una Espera, i les que Per Associació Porten al Desig de Retrobar una Altra Cosa Perduda i Oblidada.

Vaig emmerdar-me amb mi mateix quan em vaig adonar del pànic que em feia ser incapaç de distingir per cap senyal extern les Caixes Que Per Res del Món Estic Disposat a Obrir Perquè Contenen Coses que Reintroduiran un Factor de Desordre Inconvenient en la Meva Vida, i entre aquestes les que Contenen Coses Oblidades i Que Em Remeten Fets Dolorosos Que No Vull Reprendre, les que Contenen Coses Que No He Oblidat Però Que Més M'hauria Valgut Fer-ho, i les que Contenen Coses Que Ja Quan Les Hi Vaig Posar Sabia Que Hauria Valgut Més Llençar-les, apartat a partir del qual es bifurquen dos gèneres més, Aquelles Que Contenen Coses Que Em Plantejaren el Seriós Neguit d'Haver de Decidir Si Soc Capaç de Llençar-les Ara Mateix Abans de Buscar un Lloc Per Encabir-se (i trencar així d'una vegada el cercle diabòlic), i les que Plantegen Això Mateix i Sense Veure-les o Tan Punt Les Vegi (tant hi fa) Seré Incapaç de Fer-ho Mal Que Això No Deixarà Mai de Tortu-

rar-me. I una caixa que semblava haver-se volgut quedar sola en un racó em va arrancar la sospita que es tractava d'Aquella Caixa Que Conté Una Cosa Que Em Farà Pensar En Una Altra Cosa Que Ara Mateix No Hi Penso Però Que És Importantíssima i Que Al Final No Sortirà i Que Buscaré Desesperadament En Altres Caixes Sense Trobar-l'hi Tampoc i Aleshores Passaré Nits Imaginant Si És en Un Altre Lloc O Potser És Que Ni Tan Sols La Vaig Arribar a Empaquetar i Per Tant l'he Perduda Per Sempre.

Per què m'hi encaparrava tant, si al final totes les categories es reduïrien a dues: les caixes obertes i les tancades. Amb un desassossec creixent em vaig adonar que ni tan sols em podia fer la il·lusió que qualsevol incògnita seria resolta per cada caixa en el moment en què fos oberta, i que qualsevol acte canviaria de forma substancial i per sempre la seva categoria, perquè entre les tancades encara n'hi hauria dues menes: les que obriré i un cop vegi què hi ha a dins les fotré en un racó o al fons d'un armari sense molestar-me a treure el que hi ha a dins, i aquelles que hauran quedat al final i (si hi ha hagut sort), com que ja haurà aparegut tot allò que m'interessa o que és més o menys imprescindible per la vida quotidiana, quedaran per obrir i passaran a la categoria de les que han arribat intactes de trasllats anteriors. Una categorització que en un moment de lucidesa negativa vaig assimilar amb vius, morts i malalts terminals.

Per treure'm del damunt la imperiosa necessitat de sortir al carrer a trencar la cara al primer cretí que trobés (al veí, posats a fer), i per no morir com l'ase de Buridan vaig optar per allunyar de mi tota traça de racionalitat, i guiat per l'instint (tot i que hauria estat bé dir que ho vaig fer seguint un corrent energètic supraracional que hauria establert alguna an-

tiga disciplina de l'esperit tipus súper-iogui o alquimista-de-la-rehòstia), vaig apartar la caixa que tenia més a prop, vaig arrossegar la de sota, que pesava més, fins al centre de l'habitació, i la vaig obrir amb el cúter. Hi havia set carpetes posades dretes de costat i tres caps de fusta, que obertes eren el backgammon del besavi, amb incrustacions de nacre, el secreter del Marroc i el petit joc d'escacs amb forats al taulell i pius al cul de les peces per jugar-hi al tren, o en cotxe, jo què sé, o a cavall o al mig d'un vendaval o d'un terratrèmol, qui cony es fotria a jugar als escacs on no saps si en sortiràs viu?

L'excitació del dia em va passar factura a la nit i, suposo, també haver de dormir de qualsevol manera, com un indigent en un banc, i encara per sort no pas al carrer, sinó en el meu propi matalàs, en directa competència amb els àcars. Potser no em deixava dormir l'astral de l'indret, carregat de males vibracions pels esperits errants dels qui hi han mort fa poc ves a saber com, perquè el veí no ha entrat en detalls, només hauria faltat això. Com que no crec en aquestes coses (per sort, espero), vaig acabar fotent-me de la deliberació de fotre-me'n.

Empès pels deliris de l'insomni vaig anar a parar a una fantasia, diuen, molt masculina, i que la incapacitat de dur a la pràctica en si mateixos torna els homes melencòlics: la nimfomania. Vaig morir (de què, tant hi fot), i em vaig despertar en el cos d'una tia, jove i espatarrant per descomptat (ja que no hi ha diferència, posats a fer que sigui tot a base de ties boníssimes). No m'hi feia res que l'argument fos més que tronat (se n'han fet pel·lícules barates i fins i tot alguna amb pretensions, que encara és pitjor). I com que alguna gràcia havia de tenir la cosa (no podia ser que la meua vida real fos més divertida que les imaginades), la tia en qüestió, a qui di-

rem L*, estava tancada en un manicomi, i es despertava convertida en mi havent recuperat del tot les facultats mentals, no pas pel fet de ser jo, vull dir que no em tinc per un paradigma de ment brillant, o potser sí, no ho sé (o sí que ho sé, però ara no ve al cas), en fi, que de cara al món figurava que s'havia recuperat, però la L*, o sigui jo, sabia la veritat de tot plegat, sense por sinó amb alegria, perquè això suposava haver-se alliberat de la mort (i encara comporta una certa alegria, això, o no?), i L* va ser conscient que, un cop passada la sorpresa de l'estament facultatiu del centre per la seva inesperada recuperació, l'atzar dels fets proporcionava un element de credibilitat al cas, perquè naturalment L*, que no es deia L* sinó un nom que ara no cal dir, tenia una vida pròpia amb aquest altre nom, un passat (de boja, però un passat al cap i a la fi), pares, amics, feina i fins i tot un nòvio, i que Jo/L* no en recordés res va tranquil·litzar els terapeutes, a qui s'hauria fet de més mal pair una recuperació total i concloent.

Vet aquí un aspecte de l'amnèsia que no se m'hauria ocorregut mai: no es tracta de cap desordre mental, sinó d'una enigmàtica transmigració d'ànimes. Perquè un cop em vaig fer càrrec de la situació, i essent el meu desconcert explicable dins el prodigi de la curació, vaig tenir clar que de la personalitat de Jo-mateix/no-L* valia més no dir-ne ni una paraula, perquè això s'interpretaria com un recaient desordre cognitiu, i aquella que a partir d'aquell moment ja era jo hauria estat rediagnosticada i reingressada en la unitat de disfuncions psicopàtiques. Em vaig obligar a pensar si jo era allí, on havia anat a parar la ment, o l'esperit o com collons se'n vulgui dir que ocupava abans aquest cos, i vaig decidir no pensar-hi ni un segon més, no fos cas que per ignorància toqués algun ressort que la fes tornar, i a mi m'enviés al cel de les oques.

Complides les formalitats argumentals i burocràtiques (aquí la imaginació es permet una el·lipsi), vaig entrar en matèria amb un plaer de déus. Sembla mentida el domini de les dones, on pot arribar. La sensualitat de la L* era en veritat i pròpiament la d'una dona, i no vaig tenir en cap moment conflictes d'identitat sexual ni em vaig sentir incòmode amb el nou paper assolit, al contrari. Però tampoc vaig fer cap esforç per oblidar l'antiga identitat, perquè gran part de la gràcia de tot allò era tenir-la ben present. Venjativament present.

En uns dies em vaig adaptar a la nova identitat. Hi havia hagut sort; tenia més calés i bona posició social que abans, i la diferència era tanta, allò corria tant el risc de tornar-se l'ens que els il·lusos en diuen felicitat, que vaig témer que tot plegat no fos un desordre mental veritable, que el Jo actual (el que aleshores era l'anterior) no hagués existit mai i que tot fos de debò un desordre mental de la pobra (o no tan pobra) L*.

En poques jugades vaig descobrir amb quina facilitat dominava sexualment aquell tio tan encantat de ser el meu nòvio (no m'estranya, el meu Jo anterior també s'hauria follat com un cosac la tia boníssima que era ara), em vaig recordar de la certíssima sentència de Tirèsies sense perill que cap malfollada em deixés cec per tan evident constatació, i amb un immens plaer vaig comprovar el que ja intuïa, la facilitat amb què una tia de bon veure encandila qualsevol idiota; sempre m'havia semblat que estava tirat (i mai més ben dit), però no hauria dit mai que tant. Si quasi no té gràcia! Tot i això, després d'un parell de situacions desagradables vaig aprendre la necessitat de fer-se l'estreta de tant en tant, o si més no de no anar pel món amb el cor a la mà (per no dir amb el cony).

Tot i que aquesta era la gràcia, la il·lusió de l'Ex-Jo: anar-hi amb la impunitat triomfal que atia en les dones atroces el suprem atractiu despectiu que converteix en joc l'estratègia aràcnida/camaleònica de la nimfòmana. L'escena perfecta calia preparar-la amb calma, i tornar enrere per corregir-la tants cops com calgués. En el racó central del pub, l'arrecerat i espaiós alhora, de fàcil accés però no de pas, jo entremig d'uns quants tios, sense precisar quants (però molts), amb un mínim vestit i sense roba interior, i una conversa profunda:

—Ah sí, vols dir?

—No ho sé, potser sí.

—I tu?

—Jo, depèn com es miri.

—Tinc el cotxe aparcats a dues cantonades.

Una mà per aquí, una altra per allà, i de cop fotria mà al paquet dels dos que tinc al costat, alhora, simètricament, i al que se li posés dura més de pressa i es descordés primer me li asseuria a sobre amb el vestit arremangat just per clavar-me-la però sense que els de davant em veiessin el cul, i que l'admiració del voltant fos un atiament encara més bèstia d'una roentor sexual imparabile. Un cop aquest s'hagués escorregut, tots corrents al vàter, i allí una mamada rere l'altra (...) ai, ai, potser és que fins i tot per la imaginació era excessiu per mi, en aquest punt em va venir un desafinament anti-climàtic. Potser si jo em trobés en aquesta situació en el paper del mascle, pensaria «aquesta porca la tenim dominada, ara l'esbardellem a hòsties i ens hi pixarem a sobre», i en aquell moment la L*, sense treure's la cigala de la boca ni deixar anar les dues de les mans va aixecar la vista, em va picar l'ullet i em va dir:

—Aquest es pensa que em té dominada! Idiota! Arreplegat per la fava amb les dents, qui és el dominat!

Ja sabia on era l'L*, així que vaig deixar-la amb la tranquil·litat que quan volgués la podia recuperar sense impediments, i vaig tornar a les alliberadores delícies de la feina. En sortia amb una ensenyança inesborrable: no estem mai tant en perill amb una dona com quan ens té la polla a la boca.